

Regeringens proposition

1989/90:26

om beslutanderätten i fråga om
luftfartstaxorna

Prop.
1989/90:26

Regeringen föreslår riksdagen att anta det förslag som har tagits upp i
bifogade utdrag ur regeringsprotokollet den 12 oktober 1989

På regeringens vägnar

Ingvar Carlsson

Georg Andersson

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen bemyndigar regeringen att till en myndighet delegera rätten enligt 6 kap. 13 § luftfartslagen (1957:297) att meddela föreskrifter om avgifter på luftfartsområdet.

Förslag till

Lag om ändring i luftfartslagen (1957:297)

Härigenom föreskrivs att 6 kap. 13 § luftfartslagen (1957:297)¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Regeringen får meddela föreskrifter om avgifter för användning av allmänna flygplatser eller andra allmänna anläggningar eller tjänster för luftfarten.

Beslut angående avgift som är förfallen till betalning får verkställas enligt utsökningsbalken.

Föreslagen lydelse

6 kap.

13 §

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om avgifter för användning av allmänna flygplatser eller andra allmänna anläggningar eller tjänster för luftfarten.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1990.

¹ Lagen omtryckt 1986: 166.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 12 oktober 1989.

Närvarande: statsministern Carlsson, ordförande, och statsråden Feldt, Hjelm-Wallén, S. Andersson, Göransson, Dahl, R. Carlsson, Hellström, Johansson, Hulterström, Lindqvist, G. Andersson, Lönnqvist, Thalén, Nordberg, Engström, Wallström, Lööw

Föredragande: statsrådet G. Andersson

Proposition om beslutanderätten avseende

luftfartstaxorna

1 Inledning

Efter överläggningar mellan företrädare för staten och Svensk Interkontinental Lufttrafik AB (SILA) om samarbetet inom den reguljära luftfarten träffade parterna år 1983 en överenskommelse om principerna för det fortsatta samarbetet. Enligt överenskommelsen, det s. k. SILA-protokollet (prop. 1983/84: 147, bil. 2) är parterna bl. a. överens om att när luftfartsverket har nått balans mellan intäkter och kostnader enligt en plan för resultatutjämning över åren skall kommunikationsdepartementet verka för att höjningar av luftfartstaxorna sker i långsammare takt som i genomsnitt understiger vad som följer av den allmänna prisutvecklingen.

Föredraganden uttalade i 1989 års budgetproposition (prop. 1988/89: 100, bil. 8 s. 137) i huvudsak följande om SILA-protokollet.

Denna princip, som staten och (SILA) enats om vid en tid när flygets utveckling bedömdes med en viss försiktighet, får numera en klart hämmande och dessutom oönskad effekt. I en expansionsfas, som flyget befinner sig i nu, kan i princip inte luftfartsverket med SILA-protokollets begränsningar täcka kostnaderna för nödvändiga investeringsbehov genom avgiftssystemet.

Luftfartsverket har fått en möjlighet baserad på en överenskommelse med SAS och Linjeflyg att inom ramen för separata avtal låta dessa företag täcka kostnaderna för begärda investeringar. Tekniken ger visserligen en direkt relation mellan verket och kravställaren men med den samtidiga begränsningen att det enbart gäller för SAS och Linjeflyg. För de investeringsbehov som blir aktuella i ett längre perspektiv för utrikestrafikens behov finns inte motsvarande möjlighet. Det är heller inte praktiskt möjligt att luftfartsverket ingår avtal med en riklig flora av utländska flygbolag om deras respektive andel av investeringen för utrikestrafiken.

Det är enligt min mening ett onaturligt förhållande att luftfartsverkets avgiftsinstrument, som nu är fallet, begränsas genom avtal i form av SILA-protokollet. Kostnaden som följer av en investering måste i normalfallet få

slå igenom i det ordinarie avgiftssystemet. Jag anser följaktligen att den begränsning som följer av SILA-protokollet i detta avseende bör hävas. På så sätt kan avgiftssystemet återföras till ett rörligt styrmedel. Jag avser att ta upp denna fråga med företrädare för SILA.

Vad jag nu har anfört innebär också att förutsättningar finns att delegera beslutanderätten i fråga om luftfartstaxor till luftfartsverket.

 En delegering av beslutanderätten medför att statsmakterna bör lägga fast mål och policy för taxeförändringarna under förutsättning att nuvarande begränsning enligt SILA-protokollet kan elimineras. Intill dess bör nuvarande prismål ligga fast.

Jag anser att luftfartsverket bör ges nu nämnda befogenhet fr. o. m. den 1 juli 1989.

Riksdagen har godkänt (1988/89:TU18, rskr. 254) vad föredraganden anfört om beslutanderätten avseende luftfartstaxorna.

2 Överväganden

Riksdagen har godkänt att regeringen delegerar beslutanderätten avseende luftfartstaxorna till luftfartsverket. Enligt 6 kap. 13 § första stycket luftfartslagen (1957:297) får regeringen meddela föreskrifter om avgifter för användning av allmänna flygplatser eller andra allmänna anläggningar eller tjänster för luftfarten. Som en följd av riksdagens godkännande bör luftfartslagen ändras. Jag föreslår därför ett tillägg till bestämmelsen i 6 kap. 13 § första stycket luftfartslagen av innebörd att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om avgifter för användning av allmänna flygplatser eller andra allmänna anläggningar eller tjänster för luftfarten.

3 Upprättat lagförslag

I enlighet med vad jag nu anfört har inom kommunikationsdepartementet upprättats förslag till

lag om ändring i luftfartslagen (1957:297).

4 Lagrådets hörande

Den föreslagna ändringen är enligt min mening av sådan beskaffenhet att lagrådets hörande skulle sakna betydelse. Yttrande från lagrådet över förslaget bör därför inte inhämtas.

5 Hemställan

Jag hemställer att regeringen föreslår riksdagen att anta lagförslaget.

6 Beslut

Prop. 1989/90:26

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta det förslag som föredraganden har lagt fram.

